



Благоразумниятъ разбойникъ.

(Старо прѣдание).

Нощъ. Царува тиха нощъ на далечния югъ, въ благодатната Палестина. Въ набесната вишина треперятъ милиони звѣзди, сжщо като кандила, запалени отъ невидимата ржка на Твореца. Тѣхната мека сребриста свѣтлина озарява пжтя въ пустинята, озарява дивнитѣ пжтници, св. Присно-дѣва съ Богомладенеца и праведния старецъ Иосифъ. Тия пжтници полека се движатъ къмъ чуждия за тѣхъ Египетъ.

Покорни на гласа на небесния вѣстителъ, тѣ тръгнаха да се спасяватъ отъ гнѣвана на безумния тиранинъ на Юдея - Ирода; тѣ напуснали страната си „хоцетъ бо Иродъ искати отроча, да погубить е“.

Но мъченъ е пжтътъ за светото сѣмейство. Хорската злоба прѣслѣдва и въ тоя пжтъ Прѣдвѣчния Младенецъ и Неговата непорочна майка; тихата пустиня не ги скрила, не имъ дала безопасно жилище.

Далечъ отъ тѣхъ е кръвожадниятъ Иродъ, мечтъ на ненавистника не е страшенъ за Месия, но опасностъ се явила за Месия.

Нечакано се появила тълпа разбойници. Тѣ нападнали на скромнитѣ пжтници и, като не намѣрили въ тѣхъ никакви скжпоцѣнности, не ги пунала, а ги повела подирѣ си въ своето прѣстжпно жилище като плѣнници.

Безъ роптание тръгнаха светитѣ пжтници слѣдъ враговетѣ си и зарадъ злото отплатили имъ съ любовна обичъ — съ добро.

Въ свѣрталището на грабителитѣ св. пжтници заварили въ ржцѣтѣ на една жена умираше дѣте, синъ на прѣстжпника, който дръзналъ да плѣни Христа.

Смазана отъ скърби, жената на разбойника неволно погледнала Прѣчистата Дѣва и Нейния божественъ младенецъ. — „О, жено, — съ молба казала тя на Приснодѣва, — прѣкрасенъ е твоятъ младенецъ, прѣк-